

✽

✽

— Добитъкъ да се дере, казала мечката.

— Кокошки да се хващатъ, казала лисицата.

Вий пъкъ нищо не знаете, казалъ селянинътъ. Ще отида най-послѣ при птицитѣ.

— Да се кукурига, го увѣрява пѣтелятъ.

— Да се пѣе сладко, го учи славейчето.

— Да се ловятъ жаби, му казалъ жеравътъ.

Никой не можалъ да научи селянина. Най-послѣ съвсѣмъ сърдитъ и омисленъ си отишълъ въ домътъ. Мислилъ, мислилъ, най-послѣ се заловилъ на работа. Приготвилъ си дърва за прѣзъ зимата. Прѣзъ пролѣттята посѣлъ сѣме на нивата, прѣзъ лѣтото покосилъ трѣвата и си насушилъ сѣно. Прѣзъ есенъта събралъ храната отъ нивята си и си извършилъ всѣка друга селска работа.

Кравата му почнала да дава млѣко, овцата — вѣлна, конътъ му возилъ кола, кучето му пазило кѣщата, котката ловила мишки, а пѣтелятъ пѣлъ рано и го викалъ на работа.

Всичко добрѣ тръгнало и на селенина станало весело. Сега позналъ, че звѣроветѣ и птицитѣ живѣятъ, както ги Богъ научилъ, а домашнитѣ животни вършатъ работата си, както чловѣцитѣ искатъ. И колко весело му станало като прѣстаналъ да иска чужда работа а своята си започналъ!

И така рѣшилъ селянинътъ:

Работи въ свѣта има много, но за всѣка не се залавай! Всѣкой да взрши своята работа — тя е най-добрата въ свѣта.

Прѣведе: Д. Ц.

✽

✽